

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 159 – forslag til lov om ændring af dødsboskatteloven og forskellige andre love (Forhøjelse af grænser for skattefritagelse, ændringer som følge af arveloven og nye aktieavancebeskatningsregler m.v.)

Hermed sendes i 5 eksemplarer kommentar til henvendelsen fra Rasmus Kristian Feldthusen (L 159 – bilag 13).

Kristian Jensen

/Kaj-Henrik Ludolph

Henvendelse:

Rasmus Kristian Feldthusen påpeger i sin henvendelse, at lovforslaget ikke tager stilling til et problem, som han har rejst i sin artikel i Skattepolitisk Oversigt 2003, 129.

Efter dødsboskattelovens § 6, stk. 1, er et dødsbo fritaget for beskatning, hvis henholdsvis boets aktiver og dets nettoformue ikke overstiger to beløbsgrænser, som ved lovforslaget begge foreslås fastsat til 2.509.900 kr. (2008).

Artiklen handler om, hvad der skal forstås ved boets formue, når afdøde var gift, og der var fælleseje i ægteskabet. Ifølge artiklen er der ikke hjemmel til at medregne den længstlevende ægtefælles andel af fællesboet, når det skal opgøres, om boets formue overstiger beløbsgrænserne. Ifølge artiklen skal den længstlevende ægtefælles boslod holdes ude af opgørelsen.

Det påpeges i artiklen, der som nævnt er fra 2003, at dødsboskatteloven stedse har været administreret, som om hele fællesboet indgår i opgørelsen efter § 6, stk. 1; men dette er ifølge artiklens forfatter ulovligt.

Der argumenteres endvidere i artiklen for, at man fremover bør se bort fra den længstlevende ægtefælles boslod ved opgørelsen efter § 6, stk. 1.

Kommentar:

Jeg har ikke fundet anledning til at præcisere dødsboskatteloven på det nævnte punkt. Det fremgår af bemærkningerne til dødsboskatteloven, at det er hele fællesboet der indgår ved opgørelsen af, om beløbsgrænserne efter § 6, stk. 1, er overholdt. Det bør efter min opfattelse også være sådan fremover, hvilket jeg vil begrunde nedenfor.

Som nævnt i artiklen, har der ikke forud for 2003 været stillet spørgsmålstegn ved, at det forholdt sig som ovenfor beskrevet. Jeg kan tilføje, at det heller ikke er sket siden 2003.

Det nuværende regelsæt indebærer, når afdøde var gift, at hele fællesboet medregnes ved opgørelsen af, om boet er skattefritaget eller ej, men kun afdødes bodel (ikke boslod) er fritaget fra beskatning, respektive undergivet dødsbobskatning. Baggrunden for dette forhold skal søges i de skifteretlige regler:

Under ægteskabet råder hver af ægtefællerne over sin andel af formuen, også hvor der er formuefællesskab i ægteskabet. Disse andele af formuen kaldes bodele, og størrelsen af de to bodele er indbyrdes uafhængige. De kan være meget forskellige eller (nogenlunde) lige store, alt afhængig af, hvordan ægtefællerne har valgt at indrette deres økonomi.

Når en af ægtefællerne dør, skal fællesboet – og dét, der måtte have været skilsmæssesæreje under ægteskabet – gøres op og deles mellem dødsboet og den længstlevende ægtefælle. Herved opstår boslodderne og boslodskravet. Boslodskravet er et krav fra den ene part (dødsboet eller den længstlevende ægtefælle) om, at vedkommende beløbsmæssigt skal have overført halvdelen af den anden parts positive bodel mod at aflevere halvdelen af sin egen positive bodel til den anden part. Hvis begge bodele er positive, er bosloden altså beløbsmæssigt lig med halvdelen af boet. Ægtefæller hæfter imidlertid ikke for hinandens gæld, så hvis én af bodelene er negativ, bliver slutresultatet ikke en lignedeling af nettoformuen.

Boslodskravet opstår den dag den ene ægtefælle dør, men rent praktisk deles formuen jo ikke på den dato, hvilket tidligere har givet anledning til problemer. Skifteretligt var det nemlig indtil dødsboskifteloven fra 1997 således, at hele fællesboet blev inddraget under skiftebehandling. Den længstlevende ægtefælle kunne kun råde frit over sin løbende indkomst. Dette blev oplevet som en urimelig ”umyndiggørelse” af den længstlevende ægtefælle i den

kortere eller længere periode, hvor skiftebehandlingen stod på. Længstlevende fik først sin fulde råderet tilbage, når bodelingen var afsluttet, og længstlevende havde fået udleveret sin andel af formuen (dvs. nu boslod samt arvelod efter førstafdøde).

Dødsboskifteloven indførte derfor fra 1997 en betydeligt højere grad af uafhængighed for den længstlevende ægtefælle under skiftebehandlingen. Længstlevende bevarer sin råderet over sin del af formuen (bodelen), men er selvsagt forpligtet til at redegøre for, hvad bodelen består af; dette er nødvendigt for at kunne opgøre fællesboet og foretage boslodsudveksling og arvedeling.

Ved udarbejdelsen af dødsboskatteloven var det en naturlig forlængelse af dødsboskiftelovens princip, at også længstlevendes skattemæssige forhold blev så lidt påvirket af den igangværende skiftebehandling som muligt. Derfor fortsætter personbeskatningen af længstlevende som udgangspunkt upåvirket af den anden ægtefælles død, jf. hovedprincippet i dødsboskattelovens § 42, stk. 1: ”I dødsåret og de efterfølgende år gælder skattelovgivningens almindelige regler for personer med de ændringer, der følger af ...”.

Dødsboskattelovens regler om indkomstbeskatningen betyder altså for boer med fælleseje, at efter dødsfaldet – og indtil boets afslutning – beskattes den længstlevende ægtefælle efter almindelige regler om personbeskatning af sin indkomst, også indkomst der består i afkast af længstlevendes hidtidige formue (bodelen). Kun førstafdødes hidtidige formue (bodelen) inddrages under dødsbosbeskatning og er dermed helt fritaget for skat, hvis boet ligger under beløbsgrænserne. Denne opdeling finder jeg rimelig.

Med hensyn til spørgsmålet, om hele fællesboet eller kun afdødes bodel bør tælles med ved opgørelsen af, om boet er skattefritaget, bemærkes, at der er tale om et principvalg, der blev truffet i forbindelse med dødsboskattelovens indførelse. Jeg finder ikke anledning til at ændre dette valg nu. Medvirkende hertil er, at en principændring ikke ville være til fordel for alle dødsboer, idet der forekommer tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælles bodel er negativ. Et principskifte kunne derfor i visse tilfælde føre til, at et bo, der i dag er skattefritaget, i stedet blev skattepligtigt.

Jeg vil derfor hverken tage initiativ til at ændre nuværende praksis eller til at ændre dødsboskatteloven.